

číslo 10.

P - JAKO PUNK PODRUHÁ

Moto: We are flowers in the dustbins
We are poison in your human machines

/ Sex Pistols/

Vladinu všeobecného zájmu rozšířil v nedávné době blánek dotýkající se hnutí označovaného jako "punk". Jak sám autor přiznává, studie se zabývá pouze jednou z mnoha stránek tohoto životního stylu, takže svým celkovým obsahem sklouzává po povrchu celé problematiky. Proto bude možná dobrá, když už jsme si s něčím tak složitým a osobitým jako "punk" začali zabírat, abychom se ponořili do věci poněkud elementárněji, jak jen nám to prostorové i časové omezení razídně dovolí.

Úvaha z čísla 4. je vlastně pochráněnou reakcí na práci osoby, která se pokouší /jak bylo též uvedeno/ přizpůsobit punk svému chápání světa, vtěsnat jeho dimenze do těch svých. Na bázi primitivní a neověřené argumentace jej zba vit těch myšlenek, které jej činí sebou samým. Věřím, že bylo lahůdkou rozpitvávat jednotlivé fáze autorčina díla /asi se stejným gustem si RFE pohrála s projevem jednoho z našich bývalých vedoucích činitelů/, nicméně jediný přínos článku v I.D. č. 4. spočívá ve vyzvednutí a transkripci procesu komercializace ideových proudů nestavitelných pro širší veřejnost a to v socialistickém balení či spíše v československém provedení. Proto některé efektní, až do hyperbolických nadsázek dovedené myšlenkové postupy nedokazují ani tak autorčinu slabomyslnost jako neobratnou manipulaci tuzemských sdělovacích prostředků se symboly punku zejména jejich nepřesvědčivou interpretací v uhlazenější fazóně. To, že autorka SVOČKY přijala bludy médií za vlastní názory a z nich splácala bláboly ještě neuvěřitelnější, dokumentovalo přítomnost informačního monopolu vládnoucích kruhů, takže ani za tento prohřešek se na ni nemůžeme příliš zlobit. Málokdo z nás se v soudobých poměrech měl možnost dostat k materiálům ukazujícím pun v nezkresleném světle či dokonce měl příležitost vidět na vlastní oči tep punkového organismu v jeho domovské Anglii, když byl na vrcholu slávy - tedy koncem 70. let. Ani z nás kolem I.D. se nikdo nepodílel na živelné aktivitě anglických ortodoxních punkerů, takže při následující "sondáž" budeme čerpat pouze z dostupných pramenů, které se nám víceméně náhodou dostaly do rukou a v nichž se promítá černá filosofie punku hlavně v hudební oblasti. Tyto překlady z časopisů "Bravo", "Poster" a "Rolling Stone" spolu se sbírkou politické a hospodářské situace ve Velké Británii v minulém desetiletí, přece jen usnadňují chápání geneze punkového hnutí a jeho bleskové eskalace do většiny zemí Západní Evropy. Plně si uvědomuji, že se pouštím na tenký led, ale současně je mi známo, že uplynula již dosti dlouhá doba od okamžiku obratu, kdy punk začal ztrácet dech a proto někdo se o "první" kritiku pokusit musí! Neděláme si iluze, že právě I.D. by měla být předurčena přijít s nekrologem k "rakvi" světového punku, že právě my jsme ti povolání, kteří do otázek kolem anglických punkerů vidí i ze vzdálenosti tisíce mil. Jistě vyšly na Západě a snad i v některých zemích Východní Evropy daleko fundovanější elaboráty na téma "punk", přesto je třeba psát na toto téma, protože filosofie punkerů je neoddelitelnou součástí minulého desetiletí a v mnohém inspiruje i dnešní mladou generaci. Symbióza punkového postoje k životu s novým hudebním trendem reprezentují především angličtí Sex Pistols, jejichž vývoj od počátku roku 1976 do jejich definitivního konce v březnu roku 1977 odráží punková stanoviska a názory v ryzí podobě.

"Na počátku byl hlad a vztek," říká J. Rotten, zpěvák Sex Pistols, což je koneckonců vždycky podmínkou zrodu něčeho kvalitativně odlišného, poně-

vadž z blahobytu a bezstarostnosti se ještě nikdy žádný vlivnější směr nevyvinul. Tradicionalistická a konzervativní Anglie, sladce se usmívající královská rodinka, pocit "splendid isolation", kluby a žoviální pěstitelé psích rodokmenů a v neposlední řadě ničím nepodložená národní hrdost přezívající z viktoriánské éry - někdy se zdá, že když člověk ztratí půdu pod nohama, není vůbec nyslitelné nasměrovat svou zášť jinak než do těchto bašt velkobritské hrdosti a pýchy. Dávno ztratily své opodstatnění a proto se stávaly a stále stávají nejzřetelnějšími terči kritiky i posměchu.

První "revoluci" řídil v polovině 60. let Mick Jagger se svými "kumpány", ale kola jejich protestů a ironie se utopila v generačních svárech, v útocích proti puritánství v sexu a pádným rukám rodičů. Je zřejmé, že právě oni přichystali půdu pozdějším punkerům, přestože v období narůstání punkových vlivů patřili již k těm exkluzivním zvířátkům, která jsou ozdobou každé lepší párty. Abychom jim příliš nekřivdili, mohla by se celá záležitost postavit i tak, že transformovali tehdejší "high society" natolik, až byla ochotna přijmout je do své náruče a tím i zlomit jejich radikalismus, když už selhal aparát státní moci. Koncem 60. let byly rozrušeny generační bariéry a to zejména díky populární hudbě, která působivým způsobem dokázala interpretovat ideje mladých. Pád rodičovských autorit přivedl do víru života spousty "dětí" a jejich naivní hravost se střetla s krutostí a bezohledností světa dospělých. Vzpouza byla tedy dokonána, jenže vítězové se ocitli na kolenu se všemi svými představami o svobodě, lásce a bratrství. K tomu se Sex Pistols vrací oním: "We are flowers in the dustbins" - nejde o žádné heslo hippies, to je výkřik předčasně zestárých dětí, dětí bez záštity, s výhledem na nemoci, na smrt, vyčerpání, shánkou po jídle, práci a navzájem spojených bez moci v bezcitném světě umělé spravedlnosti. Pro hippies jsou květiny symbolem lásky, na níž je celé čisté, ale primitivní hnutí založeno. Rotten a jeho společníci je ovšem degradují na pouhé nejvhodnější pomůcky ke znehodnocení - vhození do popelnic, čímž vlastně nepřímou naznačují, že láska je kontejnerová záležitost. Přinejlepším se dá efektivně využít jako prostředek k dosažení individuálních pozic. Sami hippies se ostatně přesvědčili na vlastní kůži, že jejich ideály jsou sice pěkné, leč nereálné. Punkerům ke svému anarchistickému a destruktivnímu poslání skutečně žádné růžové brýle lásky nepotřebují. Jedině takto osvobození mohou stavět další sloupy své stavby nenávisti proti nepochopitelnému předurčenému světu. Naznačuje to koneckonců následující verš: "We are poison in your human machines..." Zbavení citových přítěží se snáze stanou brzdou mašinerie dospělých, před kterou byli chtěli nechtě postavení a do níž chtěli být vtaženi jenom jako destruktivní a neovladatelní činitelé - jinak ne! Všechny uvedené reakce, zachycené stručně v onom dvojverší v záhlaví článku, jsou spíše podvědomé, stejně jako totální odpor vůči tvůrčí práci, vyvěrající z nekonečné zlosti nad tím, že nelze nebyt beztrestně kolečkem předem narafičené továrny na idioty. Filosofie punku však obnažuje realitu v daleko obecnějších rovinách a domnívám se, že se přímo dotýká podstaty existence světa a člověka v něm. V důsledku chybějícího východiska nemůžeme srovnávat ani anarchii punkerů s klasickou anarchií např. ruských anarchistů typu Bakunina apod. Na jejich anarchistických postupech totiž příliš ulpěla pečeť politického zápasu, čímž ztrácí tento přístup vlastně svou logiku, protože vítězství programu anarchistů by značilo současně i zánik statutu takovéto anarchie - nebylo by ji proti komu uplatňovat a jediným výsledkem by byl patrně rozpad jednotné anarchistické koalice ve prospěch opozičních sil. Programem takové anarchie je uspořádání systému bez vládců, což vlastně znamená, že její zastánci musí nutně tvořit něco jako věčnou opozici, aby se uchránili politické sebevraždy. Anarchie v podání punkerů je čistší a v jistém slova smyslu i absolutní. Předpokládá rozvrat něčeho v čem se nelze zorientovat, v čem nelze nalézt zákonitost /Marx snad promine / Existuje-li chaos, který nelze jako v přírodních vědách formulovat ve vzorcích, pak nezbyvá, než jej odstranit - dosáhnout "krasného prázdna" - ne proto, že by prázdno bylo cílem této anarchie, ale proto, aby se odbouralo ne-

pochoptelno. Prázdnost je nejerozumnější věc na světě. Prázdnost je smrt. A smrt je jediná jistota spojující všechny lidi. Prázdnost nemůže být samozřejmě ~~xxx~~ krásná, ale přece jen je díky přítomnosti smrti srozumitelnější a původnější, než existence nevysvětlitelná. Každopádně je přirozenější, protože slouží jako nejobecnější protiklad proti bezkonceptnímu světu lidí. Pak vlastně v prázdnosti musí být zakódován nějaký vyšší plán a vzápětí k němu působí punková anarchie dojem uvádění věcí do původního stavu...

Chápu, že tyhle "úvahy" jsou hodně odtahované od skutečného vystupování punkerů, nicméně mi díky nim připadají jasnější bezcitné a naprosto bezohledné akce v podání ortodoxních vyznavačů tohoto směru. Není totiž v jejich silách zlikvidovat civilizaci, rozmělnit ji na prach, rozmetat do nekonečna. Tím spíš ovšem mohou kašlat na veškeré zásady morálky, protože je-li cíl v nedohlednu, nemusí se jeho sledovatelé svazovat žádnou koncepcí viz... "nevím co chci, ale vím jak toho dosáhnout - chci ničit kolemjdoucí" / Ono úvodní: "I don't know what I want..." vyjadřuje nedostupnost "pretty vacant" - vzdálenost od uskutečnění záměrů je tak strašná, že nemá ani cenu stanovovat nějaký program - jen intuitivně se dostavuje chuť k ničení, jako správné cesty k ničemu.

Zamysleme se nyní nad smyslem bytí z jiné stránky než punkeři. Kolik má vlastně člověk možných přijatelných odpovědí? Jednou z nich je bezesporu náboženství, degradující význam pozemského života na přípravu pro něco smysluplnějšího, co bude následovat po smrti. Je přirozené, že přisuzování minoritního významu existenci světa /mimo jiných důsledků/ ubírá také na agresivitě vůči věcem a lidem tvořícím svět pro každý subjekt. Samozřejmě prioritní retardace barbarského jednání spočívá v povaze pozemského života jako čekárny na život posmrtný, v němž bude zhodnocena minulost každého jednotlivce podle rozumu se vymykajících kritérií. Na prvním místě figuruje tedy strach z metafyzického postihu, ale sekundárním činitelem, který brzdí ruce věřících před systematickou destrukcí "bez příčiny", je právě onen snížený význam existence v čase. Z toho mohou pro hnutí punkerů vyplývat hned dva předpoklady. Tím prvním je poznání, že punk staví na špičce posloupnosti hodnot materiálovou i lidskou základnu tohoto světa, protože jediné za tohoto předpokladu může přinášet likvidace nesmyslnosti nejvyššího stupně efekt uspokojení. Druhý předpoklad vlastně vychází z předešlého a týká se vztahu punku a ateismu. Mohlo by se na první pohled zdát, že ateismus je odrazovým můstkem pro všechny punkové filosofie nebo dokonce, že v některých svých bodech s punkem přímo splývá. To bychom ovšem ponechávali stranou jeden zásadní rozdíl. Zatímco ateisté se všemožně snaží nalézt za popřeného Boha nějakou náhražku, která by vyzvedla do popředí hodnoty světského života, punk se o nic podobného nepokouší - apriori se vzdává myšlenky vyplnit prázdnost po zavrženém Bohu. Příkládá se tedy proto punk k nihilistickému pojetí života? I zde jsme na omylem, jelikož protagonisté punku nezáleží do ulit, nenechávají život plynout bez povšimnutí, nýbrž naopak se aktivně podílejí na jeho rozbíjení. Dalo by se tedy pro ně celkem příhodně použít označení jako "aktivní nihilisté" což je vlastně zcela nový a do 70.let neznámý trend myšlení.

/ dokončení v některém z
dalších čísel /

J.M.C.

STRAŠÁK - VIZITKA VAŠEHO POLE

Využívám příležitosti, jež mi byla poskytnuta redakční radou časopisu *Ilegální demokracie*, abych na následujících stránkách publikoval svou práci, která bude znamenat zásadní obrát v našem zemědělství. Při jejím vypracování bylo použito také zahraniční literatury, ale i tyto převzaté poznatky jsou pro nás něčím zcela novým. Věřím, že mé úsilí bude náležitě oceněno a převedeno bez prodlení do praxe. Po tomto krátkém úvodu, v němž ještě jedno děkuji redaktorům *I.D.*, přistupme nyní k samotné problematice.

Strašák je pomůcka používaná našimi zemědělci již od nepaměti. Stala se dokonce jakýmsi symbolem tohoto oboru. Jejím základním posláním bylo ochránit pole před škůdci, pohejvíce před ptáky. A nutno říci, že se plně osvědčila. Leč naše kolektivizované zemědělství zapomnělo na mou drost samostatných maloročníků, v důsledku čehož můžeme dnes vidět hektary zúrodněné půdy, na nichž se nenalézá nic, co by strašáka aspoň vzdáleně připomínalo /kromě někdy postávajícího předsedy družstva/. Ano, naše zemědělství zaspalo. Zatímco v zahraničí je tato oblast hluboce propracovaná a na jejím řešení se podílejí dokonale specializované týmy odborníků, u nás nezarazíme do země ani koště - a to už čtyřicet let! V zahraničí jsou již léta vydávány odborné časopisy jako např. anglický "*Guard of Field*", francouzský "*Le Bubo*" nebo západoněmecký "*Müter der Ernte*", bylo napsáno několik odborných publikací, z nichž uveďme alespoň práci "*Strategy of Fear in Farming Cooperative America*" od J.B. Agricolu. A u nás se spalo a spí se dosud. Strašáci, to je obor, v němž nás svět předběhl nejvíce. Proto je nutné nyní napsat všechny síly a využít těch nejefektivnějších, ale zároveň osvědčených metod. Musíme vycházet i z našich zkušeností a tradic a zdravé jádro zbavit jevů dnes už zastaralých či přežitých.

První oblast, již jsem se věnoval, byli škůdci ponejvíce z říše hmyzu. Jako názorný příklad zde uvedu svůj postup vůči mandelinkám - a to nikoli chemickou cestou! Může se zdát, že uplatnění strašáků zde je čirý nesmysl, ale to právě dokazuje naši zaostalost. Tento hmyz, jak je všeobecně známo, byl do Evropy přivezen z Ameriky společně s bramborami. Mělo se za to, že nejúčinnější metodou boje proti němu je jednoduché vysbírání všech brouků. A tak již čtyři století zcela zbytečně ohýbáme záda nad řádky bramborové natě. Ano, úplně zbytečně! V několika posledních letech jsem se náhodou zabýval psychologií těchto škůdců a jejich vztahem k okolí vůbec. Dospěl jsem k překvapivým závěrům. Mandelinka je skutečně brouk velice zajímavý, ač na první pohled se může zdát zcela obyčejný. Má totiž u brouků zcela ojedinělé, nasochistické sklony. Na lány brambor se nevrhá proto, že by jí činilo nějaké zvláštní potěšení tyto plody ničit. Naopak! Vrhá se na ně proto, aby byla sama zničena! Tzn., že se po poli plazí v očekávání, že ji sebereme a rozdrtíme mezi prsty. Z těchto faktů jsem pak vyvodil, jak proti mandelinkám postupovat. Nabízelo se řešení přestat si jich všímat, ale toto se neosvědčilo. V prvotní fázi výzkumu jsem ho použil v katastru obce Polepy. Mandelinky však projevily obrovskou vytrvalost a když se jim podařilo znehodnotit 14,5 hektarů brambor, byl jsem nucen dát souhlas k téměř středověké metodě, která je však obrovsky účinná a to k postřiku DDT. Nelze tedy říci, jak dlouhá je lhůta potřebná k tomu, aby mandelinky zjistily, že na ně všichni serou.

Po počátečním nezdaru jsem pokračoval v bádání a doslova přes noc mě napadla geniální, ale také velmi prostá myšlenka. Ověřit jsem si ji mohl až za několik týdnů během své pracovní návštěvy v Polsku, neboť ani jedno z našich JZD neprojevovalo sebemenší zájem. Přesto se mi u našich severních sousedů v okolí vesničky Duppa Choleryczna naskytly ideální podmínky. 28

nektarů brambor a ničeho jiného než brambor. Na každý akr půdy jsem umístil ceduli 0,25 centimetrů vysokou s červeně vyvedeným nápisem MANDELINKA 'S, GO HOME! Jak je to prosté, že? Stačilo si uvědomit, odkud ta pakáž pochází a bylo to! Výsledky se dostavily nečekaně brzy. Za dva dny!! nebyla v okruhu několika desítek kilometrů ani jediná mandelinka. Je pravda, že jsem tak způsobil značné potíže - jednak Spojeným státům, jejichž polnosti byly mandelinkami doslova zasypány, ale i polským vesničanům, pro něž byli tito brouci v některých dnech jedinou potravou. Ale to všechno jsou jenom nepatrné skvrny na kráse celé teorie, která se ukázala jako zatím nejúčinnější. Jak je tedy vidět, strašáka nemusíme vždy chápat čistě tradičním způsobem.

Dalším okruhem mého zájmu se staly obiloviny. Vždyť strašáky bylo možné spatřiti ponejvíce v těchto porostech. A právě zde se nám naskytá příležitost, jak předhonit Západ, neboť i tam se ještě nedokázali oprostit od konzervativních přístupů a vylepují strašáky čistě po formální stránce - tedy: jaký materiál použít na stavbu, zda mu dát do ruky hůl nebo koště, na hlavu širák nebo nějakou hučku a dlaší a další malichernosti, které zaměstnávají největší kapacity oboru a v podstatě odvádějí pozornost od nejzásadnější otázky - zdali strašák tak, jak byl pojímán doposavad, ještě vyhovuje požadavkům doby. Vždyť už téměř tři sta let jsou "stražcové polí" pořád stejní. Lidé na kostru navěsí všelijaké hadry a myslí si, že to stačí. Nestáčí! Nemůžeme přece po ptáčích chytit, aby se tři sta let báli něčeho, čeho se nebojíme ani my. Je tedy nutno změnit koncepci, a proto bych si dovolil nanést několik svých podnětů, které však zatím ještě nejsou osvědčeny praxí pro nedůvěru ministerstva zemědělství a výživy a hlavně jednotlivých předsedů JZD.

Jelikož jsou obiloviny rostliny, jejichž plody se vyskytují nad zemí, je jejich ochrana značně složitá. Proto jsem vypracoval několik variant postupu, namířených zejména proti ptactvu.

1/ Pro movitější družstva /např. Slušovice/, je určena metoda tzv. ochranných skel. Je velmi jednoduchá a také velmi nákladná. Spočívá v umístění obrovských tabulí neprůstřelného skla v několikametrové výši nad polem. Uchycení je možné pomocí stožárů uspořádaných do systému. Hejno ptáků, které se střemhlav vrhne na dobře vypadající klasy si pak poláme vazy a zobáky na skleněné bariéry. S tímto způsobem prevence je však spojena řada nevýhod a jedna výhoda. Nejdrůbež ta výhoda: obilí nám nepomlátí kroupy. A teď nevýhody: velkým problémem je odklizení mrtvých těl ptáků. V případech, kdy se jedná o pár desítek kusů je můžeme nechat s klidným srdcem shnit. Ale pokud by šlo o velké množství, je dosti pravděpodobné, že by v některých místech zastínili slunce a co pak?! Dále by bylo nutné vyřešit otázku zavlažování, s čímž by byly spojeny další finanční náklady, nehledě k tomu, že voda by se na skle srážela a obilí by se mohlo lehce zapařit. Mohlo by také dojít k tomu, že se ptákům podaří sklo podletět. V období žna by také docházelo k nadměrné koncentraci výfukových plynů. V případě velkého žeru by se mohlo obilí vznítit atd. Je tedy nezbytné uvážit všechna rizika, než se do tohoto podniku pustíme.

2/ Druhá, elegantnější, ale méně zaručená metoda je tzv. "pták lži". Na této metodě je třeba ještě pracovat, neboť spočívá v dokonalém ovládnutí ptačího dialektu. Pokud se nám tohle povede, bylo by možno zkonstruovat vysílačkou ovladatelného vrabce, který by odlétal do ptačích epicenter a neustále by štěbetal: "Předseda dal obilí otrávit." Tyto sentence by se ovšem musely operativně měnit, neboť operencům by to brzy došlo. Je zde také reálné nebezpečí, že by této metody bylo použito proti nám a nebe by se hemžilo imperialistickými vrabci, kteří by říkali: "Jenom žerte, bude krutá zima!" V souvislosti s tímto, by musela být vedena mezinárodní jednání o nedotknutelnosti obilí.

3/ Další metoda, tzv. Vulkán, je opět finančně náročnější. Do polí by bylo nutno umístit samočinné rozstřikovače vybavené fotobuňkou. Po zatmění do určité míry by docházelo k charlení yparitu, což by ptáky určitě odradi-

lo. Problém zde spočívá v tom, že by rozstříkovače chrlily yperit celou noc nebo při každém zatažení oblohy, takže by za chvíli nebylo co chránit. Nabízí se řešení vybavit "vulkány" i akustickým čidlem, ale tak daleko zatím nejsem.

4/ Poslední, ale zato zaručená metoda, je rozhánět ptactvo dělostřeleckou palbou. Na rozdíl od metody č.3 zde nehrozí nebezpečí planého poplachu. To ovšem neznamená, že tato metoda je bez závady. Nejasností zatím zůstává, kdy palbu zahájit. Za letu nebo až po přistání? V případě "za letu" hrozí nebezpečí, že rolníci, kteří jsou většinou nábožensky založení, odmítnou pálit pánu bohu do oken. V případě "po přistání" hrozí zničení všeho v okruhu několika kilometrů. V budoucnosti se chci zabývat problémem, zda lze srážet ptáky tlakovou vlnou, ale to je jen budoucnost.

Na tramborách a obilovinách jsme si ukázali některé revoluční přístupy k boji proti škůdcům. Na ostatní zemědělské plodiny lze tyto metody s úspěchem aplikovat, samozřejmě s přihlédnutím k určitým odlišnostem. V zásadě však můžeme říci, že doba slaměných strašáků již dávno skončila. Žijeme na prahu 21. století a proto by se i v této oblasti mělo dokázat, že lidstvo postoupilo kupředu. Strašák - v moderním slova smyslu tedy informační tabule, děla a yperit - se tak stane nejen vizitkou vašeho pole, ale i vaší vyspělosti a erudovanosti.

dr. F. Zeman csc.

Chvilka poezie

Dnešní báseň básníka P. Krátkého patří k raným dílům autora, který vnesl do poezie silné prvky racionalistického vidění světa. Díky nim se pracoval až k ideám absolutní zbytečnosti a nesmyslnosti veškerého lidského konání, kteréžto zcela jasně vyzařují zejména z jeho poslední sbírky "Už aby bylo pš všem." Tuto práci doporučujeme každému, kdo by se chtěl blíže seznámit s básnickovým myšlenkovým světem. Velmi působivý doslov, jehož autorem není nikdo jiný, než známý kritik P. de Press, s konečnou platností dokresluje osobnost P. Krátkého. Naše ukázka je ovšem ze sbírky "V hospodě", kde se ještě do určité míry snoubí racionalismus s lidskými emocemi.

Nenávidím

Lidé, jak vás nenávidím
vaše hnusné ksichty
je mi z nich na blití

Ani netušíte jak rád
bych vám nacpal do chřtánu granát
a napočítal do pěti

Vaše samolibost je odporná,
mrzák má výhody
jeho veličenstva

To není soucit,
to není lítost,
to je cynický výsměch lidství

Slova lidství, lidskost,
nemají nic společného s člověkem
Nenávidím vás, jak vás nenávidím
ten vztek je spalující
ani smrt není vysvobozením,

vždyť tam na druhé straně mne čekají zase ti odporní tvorové!

TENTOKRÁT NA ZÁPADĚ
/ část sedmá /

"Ach, Johnne, já jsem tak šťastná! Každopádně však necháme Davida hrát jeho úlohu, pro všechny případy, víš?"

"Ale to víš, že jo, drahoušku!" Zdálo se, že den, který začal tak tragicky, přece jen nedopadne tak nejhůř.

Sledujme nyní Gregora pádícího prérií. Jeho hlavou se honily zmatečné myšlenky. Pořád nedovedl pochopit, že ten prokletý rudoch není po smrti. Vždyť přece o něj zlomil lopatu a sám měl zlomenou nohu, tak jak je to možné? Nedokázal si to vysvětlit. Že by měl skutečně mimořádné vlastnosti? Čert ví! Každopádně se ke Collinsům raději nikdy nevrátí a odjede zpátky na jih, odkud vlastně přijel. Ale vzdát se takhle bez boje, to se mu taky moc nezamlouvalo. Chtěl se pomstít za všechny ty nepříjemnosti, které ho u Collinse potkaly. Dlouho si lámal hlavu jak, ale jeho vrozená inteligence mu rychle nabídla řešení. Dýmající hromadu bizoního trusu zná kdekdo a každý by ho taky rád viděl na vlastní oči. Takže stačí jen rozkřiknout, že se na delší dobu usadil u Collinsů a co se bude dít dál, to už si ani Lewis nedokázal představit. Plán msty mu do jisté míry uklidnil rozbouranou mysl a tak s potměšilým úsměskem ujížděl padouch Lewis k nejbližšímu městu.

Za čtrnáct dní někdo zabušil na vrata Collinsovic statku. Čeleď poslušně otevřela a na dvůr se vevalila masa asi čtyřicetá lidí. Collins v té době držel siestu na verandě a takové množství lidí ho nepříjemně vyrušilo z dřímání.

"Co tady chcete?!!" zařval z plných plic.

"Chceme vidět Dýmající hromadu bizoního trusu!" zakřičel někdo z davu.

Collins okamžitě poznal, odkud vítr fouká, ale to mu teď bylo málo platné. Za malý okamžik se v něm ale probudila také duše pravého Američana.

"To si myslíte, že vám ho ukážu jen tak zadarmo, nebo co!" zařval.

Přijíždějící strnuli. S tímhle nepočítali. Z davu se začínaly ozývat vášnivé výkřiky nespokojenosti: "Dýmající hromada bizoního trusu patří nám všem! Je to NÁS hrdina! Chceme ho vidět!" a tak všelijak podobně. Collins ovšem neztratil hlavu: "Ubytoval se v mém domě a je to můj host. Měli byste si uvědomit, že i vy jste na mém pozemku a já si zde mohu dělat co chci. Rozumíte?!" Zdálo se, že rozuměli. Někdo opět vykřikl: "A kolik byste za jakou chtěl za to podívání?"

"No, tak pět dolarů," nadhodil Collins cenu. V davu se rozproudila živá diskuse. Samozřejmě, že zde byli i chudáci, pro které pět dolarů znamenalo majetek, ale touha uvidět živou legendu byla silnější. Dav tedy souhlasil. Collins poprosil o trochu strpení a vběhl do domu, ve kterém již na něho čekali překvapená Nancy a pacholek David.

"Nancy," vykřikl Collins, "budou z nás boháči!"

"Opravdu, drahý?" nevěřila Nancy.

"Podívej se ven, kolik je tam lidí. Ten darebák Gregor všude vykřičel, že Dýmající hromada bizoního trusu je u nás. A ti lidé jsou ochotni zaplatit za podívání pět dolarů!"

"To myslíš, že jim jako ukážeme tady Davida a oni nám dají pět dolarů?"

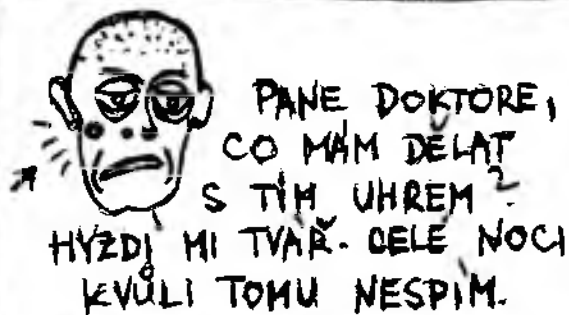
"Ano, přesně tak, drahoušku!"

"Ach, Johnne, ty jsi geniální!" zvolala Nancy a vrhla se manželovi kolem krku. Ten ji však setřásl.

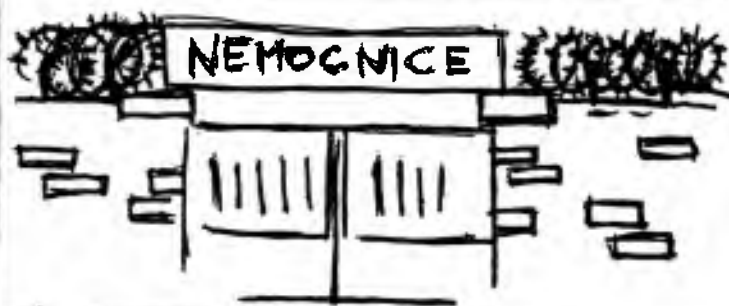
"Teď ne, až potom. Davide, jdeme!" Chytl pacholka za ruku a táhl ho do pokoje, ve kterém Indián bydlel. Rozhrnul záclonu a rozbitým oknem vykřikl: "Lidi, tak tady ho máte. Toto je Dýmající hromada bizoního trusu!" Dav dole zmlkl. Každý vychutnával ten okamžik, o kterém bude ještě dlouho vyprávět. David s parukou na hlavě a v jelenicovém ~~šatě~~ oděvu, ličem dole mlčky kynul. Po pěti minutách vtáhl Collins Davida zpět do pokoje, pak seběhl po schodech a vyšel na verandu.

"Tak, a teď bych prosil platit!"

/ pokračování příště /

NAPÍŠU VAM
RECEPT A PŮJDETE
S TÍM DO NEMOCNICE
NA UHROLOGII -

KRUCI, KDE TO
MŮŽE BYT?
UŽ TU BLODIL
PŮL HODINY!

NAŠEL JSEM
TO.
UŽ SE PROVĚDY
ZBAVIM TÍHO PROTIV-
NĚHO UHRA-

PANE DOKTORE, TOHLE
VAM POSILA' MŮJ OBVODNÍ
LÉKAŘ.

TAK SE NA TO
PODÍVÁME!

OPERACE SE VYDAŘILA-

KURVA!
TO JSEM
AŽ DOPADL!

A POUČENÍ?

POSLOUCHEJTE POZORNE
RADY SVĚHO OBVODNÍHO
LÉKAŘE!